

Sandefjord, 28. september 2009: Vedtak i sak 42-2009

Klager: NN

Innklaget: Lindorff, Postboks 7015, 5020 Bergen

Saken gjelder: Om klagers rett til kompensasjon for urettmessig inkassopågang og om å få dekket advokatkostnader.

Thor Dahls gt. 1 A

Postboks 311, 3201 Sandefjord

Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13

E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no

Bankgiro: 2490.56.30748

Org.nr.: 971 317 612

www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Kravet gjelder opprinnelig et gjeldsbrevlån til XX, stort kr 20 000, etter lånetilsagn 22.07.1994. Lånet skal ha blitt innfridd 07.09.98. Klager ble i uteblivelsesdom avsagt av Bergen forliksråd 02.02.99 dømt til å betale XX kr. 9 836,28 med tillegg av renter og omkostninger. Erklæring om gjeldserkjennelse i tråd med dommen ble sendt klager 07.08.08, og varsel om tvangsfullbyrdelse ble sendt 15.10.08. Klager ble orientert om at saken ble trukket 28.10.08. Klager har fremsatt krav om beklagelse og kompensasjon for urettmessig inkassopågang samt å få dekket sine advokatkostnader i saken, kr 29 750.

2. Saksforholdet

Klager fikk i brev av 22.07.94 tilbud om gjeldsbrevlån, stort kr 20000, med nedbetalingstid på 48 terminer. Tilbudet ble akseptert og gjeldsbrevet ble undertegnet 25.07.94. Lånet skal ha blitt nedbetalt i hht nedbetalingsplan og gjeldsbrevet er gitt påtegningen "BETALT/INNFRIDD 7. SEPT 1998, XX, Bergen"

Kravet ble mottatt til inndrivelse hos innklagede 23.10.98, og betalingsoppfordring ble sendt tre dager senere. Forliksklage ble sendt 30.11.98 da ingen innsigelse var mottatt.

Innklagede skal på dette tidspunkt også ha hatt en annen sak til innfordring hos innklagede - et krav fra YY. Varsel iht. Tvangsfullbyrdelsesloven §§ 4-18 og 4-19 ble i denne saken sendt 15.12.98.

Samme dag skal innklagede ha mottatt et udatert brev fra klager der hun viste til sin vanskelige situasjon og beklaget at hun ikke kunne betale diverse utgifter slik hun burde. (Det er uenighet mellom partene når brevet er sendt, da det er udatert og ikke er påført noe saksnummer eller lignende)

Klager ble i uteblivelsesdom avsagt av Bergen forliksråd 02.02.99 dømt i samsvar med innklagedes påstand. Kravet ble deretter forsøkt inndrevet, men saken ble etter en vurdering lagt til overvåking i oktober 1999. Innklagede skal ha varslet klager om dette 01.11.99.

Partene er uenige om når klager først fremmet innsigelse mot kravet. Klager mener at hun var i kontakt med innklagede på telefon en til to ganger i året i perioden 1999-2008, hvor hun skal ha anført at gjeldsbrevkravet var nedbetalt. Innklagede har loggført at anførselen om at kravet var betalt først ble fremmet 01.11.06.

Kopi av gjeldsbrevet med påtegning om at kravet var innfridd ble sendt innklagede på telefaks 24.07.08

Innklagede sendte 07.08.08 brevet "Gjeldserkjennelse" til klager. Det het i brevet "Vi viser til tidligere henvendelser i saken. Kravet er tidligere sikret med dom/gjeldsbrev, og vi vurderer nå å begjære utlegg i saken. For å unngå ny betalingsanmerkning og omkostninger som rettslig pågang vil påføre deg, ber vi om at denne erkjennelsen signeres og returneres innen 7 dager fra mottaksdato." Varsel iht. tvangsfullbyrdelsesloven §§ 4-18 og 4-19 ble sendt 15.10.08.

Innklagede sendte 28.10.08 et brev til klager der det het ”Vi har etter samtaler med banken trukket saken tilbake”

Grunnet den urettmessige pågangen skal klager ha søkt advokatbistand i begynnelsen av oktober 2008. Klagers advokat tilskrev innklagede i brev av 10.11.08 der det ble vist til at innklagede ikke hadde utvist god inkassoskikk ved å ikke undersøke kravets eksistens før innfordring ble iverksatt og fordi den urettmessige gjeldsforfølgelsen hadde påført klager store problemer og påkjenninger. Hun skal ha opplevd kravbrevne som en psykisk påkjenning og skal ikke ha kunnet tegne mobilabonnement eller ta opp lån/kreditt på grunn av betalingsanmerkningen. Det ble fremsatt ønske om en beklagelse samt kompensasjon på bakgrunn av det hun var påført, og det ble fremsatt ønske om at den mangelfulle saksbehandlingen ble belyst.

Gjennom korrespondanse mellom partene avviste innklagede at pågangen var urettmessig. Det ble vist til at innsigelse mot kravets eksistens ble fremsatt først 01.11.06 til tross for at det hadde vært kontakt mellom partene før det.

På vegne av klager fremsatte adv. ZZ en klage på Lindorff den 18.02.09. Klagen ble oversendt innklagede for uttalelse 22.04.09. I sitt tilsvarende, datert 18.05.09, opprettholdt innklagede sitt standpunkt om at innklagede ikke kan bebreides for at klager i denne situasjonen ble utsatt for en urettmessig inkassopågang. Det ble samtidig opplyst at saken var avsluttet uten inkassosalær.

Da klager hadde fremsatt krav på å få dekket advokatutgifter, ble klagers advokat oppfordret til å spesifisere kravet. Adv. ZZ la ned påstand om at klagers økonomiske kompensasjon ble fastsatt skjønnsmessig av inkassoklagenemnda, samt at advokatutgiftene ble dekket med kr 29 750 inkludert mva.

3. Partene anfører

Klager anfører at kravet ble nedbetalt i samsvar med ordinær betalingsplan, og at gjeldsbrevet fikk påtegningen om at lånet var betalt/innfridd 07.09.1998. Det udaterte brevet er sendt i -98 og er ingen erkjennelse av gjeld, men inneholder kun generell informasjon om manglende betalingsevne. Forliksklagen var adressert til Post Restante adresse, og klager var ikke kjent med at det ble krevd dom på kravet. Det anføres videre at da hun ble klar over at Creditreform/Lindorff krevde henne for et allerede oppgjort krav, kontaktet hun saksbehandler og opplyste at gjelden var gjort opp. Til tross for en rekke henvendelser i perioden 1999 til 2008 har ikke innklagede undersøkt om kravet var reelt. Innklagede har i en periode på 9 år fått varsel om at kravet er feil, uten at de har reagert på dette. Det anføres at innklagedes loggføring har vært mangelfull, og at den derfor ikke er pålitelig i denne saken. Det anføres videre at klager ble avvist og mistrodd under henvisning til den foreliggende uteblivelsesdommen. Grunnet flere flyttinger fikk hun ikke fremlagt kopi av det nedkvitterte gjeldsbrevet før 24.07.08. Det anføres at pågangen fortsatte også etter at kravets urettmessighet var dokumentert ved at innklagede sendte brev om gjeldserkjennelse og siden varsel om tvangsfullbyrdelse. Klager kontaktet advokat i begynnelsen av oktober. Det anføres at innklagede har brutt god inkassoskikk ved å iverksette urettmessig inkassopågang uten å vurdere kravet, og at klagers innsigelser ble avvist uten nærmere undersøkelser. Innklagede bør gi en beklagelse og kompensasjon for det hun er påført. Advokatkostnadene kreves dekket med kr 29 750.

Innklagede anfører at saken ble overført dem 23.10.98. I et udatert brev, mottatt 15.12.98, viste klager til sin vanskelige situasjon og beklaget at hun ikke kunne betale utgifter slik hun burde. Brevet inneholdt ingen innsigelse mot rettmessigheten av kravet. Da det ikke kom innsigelser mot kravet, ble forliksklage sendt og uteblivelsesdom ble avsagt 02.02.99. Etter en vurdering av klagers situasjon ble saken lagt til overvåking. Innsigelse mot kravet ble først fremmet 01.11.06 til tross for at det hadde vært kontakt mellom partene 01.06.06. Innsigelsen ble avvist på bakgrunn av uteblivelsesdommen. Klager fremsendte dokumentasjon for at kravet var innfridd først 24.07.08. Grunnet lang saksbehandlingstid hos kreditor ble saken trukket først 28.10.08. Det anføres at innklagede ikke kan bebreides for at klager i denne situasjonen ble utsatt for en urettmessig inkassopågang.

1. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 14. september 2009 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Denne loven gjelder inndriving av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene.

En skyldner kan kreve nemndbehandling av enhver tvist hvor nemnda er kompetent hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse i saken, jf. inkassoloven § 22 tredje ledd.

Nemnda legger til grunn at innklagede avsluttet inkassosaken og trakk kravet tilbake 28.10.09. Saken var etter dette løst. Det foreligger følgelig ingen tvist om forpliktelser etter inkassoloven og klager har ikke lenger saklig interesse i å få saken prøvd for Inkassoklagenemnda. Klagen på innklagede må derfor avvises.

Det følger av nemndavtalens punkt 6.3 at nemnda i spesielle tilfeller kan pålegge innklagede å dekke nødvendige saksomkostninger for klager. I nærværende sak informerte innklagede i brev 28.10.08 om at saken var trukket tilbake. Det fremgår av sakens dokumenter at innklagede søkte advokatbistand i begynnelsen av oktober 08, men det følger av spesifiseringen av kravet til klagers advokat at advokatutgifter først påløp ved klientmøte 05.11.08. Hensett til at saken var avsluttet før klager ble påført advokatutgifter, noe for øvrig advokaten var kjent med, kan ikke nemnda se at det var nødvendig for klager å benytte advokat for å få løst saken. Dekning av advokatutgifter kan derfor ikke tilkjennes.

Det ligger utenfor nemndas saklige kompetanse etter inkassoloven å ta stilling til kravet på kompensasjon for inkassopågangen.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak

Klagen avvises. Kravet om dekning av utgifter til advokat tas ikke til følge.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda